

Sygn. akt II KKN 387/99

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2000 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN – Piotr Hofmański (spr.)

Sędziowie: SN – Andrzej Siuchniński

SN – Józef Szewczyk

Protokolant – Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej – Aleksandra Herzoga

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2000 r.

sprawy **A. J.**

oskarżonego z art. 310 § 1 i 2 kk i innych

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na niekorzyść oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w **O.**

z dnia 22 czerwca 1999 r.,

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w O. do ponownego rozpoznania.

U Z A S A D N I E N I E

A. J. oskarżony został między innymi o czyn zakwalifikowany w akcie oskarżenia z art. 310 § 1 i 2 kk. Sąd Okręgowy w O., wyrokiem z dnia 22 czerwca 1999 r., skazał go za to przestępstwo, przyjmując przypadek mniejszej wagi określony w art. 310 § 3 kk.

Wyrok powyższy uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego.

Prokurator Generalny zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść skazanego podnosząc zarzut obrazy art. 28 § 3 kpk, według którego w sprawach o przestępstwa, za które ustawa przewiduje karę 25 lat pozbawienia wolności albo dożywotniego pozbawienia wolności, sąd orzeka w składzie dwóch sędziów i trzech ławników. W niniejszej sprawie zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego wydany został natomiast w składzie jednego sędziego i dwóch ławników.

Zarzut powyższy jest zasadny. Wskazane w kasacji uchybienie procesowe należy do kategorii tzw. bezwzględnych przyczyn uchylenia orzeczenia wymienionych w art. 439 § 1 kpk (pkt 2 tego przepisu). W realiach rozpoznawanej sprawy niczego nie zmienia okoliczność, że Sąd Okręgowy skazał oskarżonego z art. 310 § 3 kk, który to przepis nie przewiduje ani kary dożywotniego pozbawienia wolności, ani też kary 25 lat pozbawienia wolności. Z punktu widzenia przepisów o składzie sądu miarodajna jest bowiem kwalifikacja czynu przyjęta w akcie oskarżenia.

Uwzględniając kasację, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w całości, nie zaś w części dotyczącej skazania z art. 310 § 3 kk. Wprawdzie w odniesieniu do dwóch pozostałych czynów zarzuconych oskarżonemu art. 28 § 3 kk nie znajdował zastosowania, albowiem ani przestępstwo z art. 278 § 1 w zw. z art. 275 § 1 kk, ani też przestępstwo z art. 279 § 1 kk nie jest zagrożone karami, o których mowa w tym przepisie, to jednak właściwość Sądu

Okręgowego w odniesieniu do tych dwóch czynów wynikała z łączności spraw (art. 33 § 2 kpk). Skoro zaś tak, to wynikający z art. 28 § 3 kpk nakaz rozpoznania sprawy w składzie pięcioosobowym należy odnosić do wszystkich czynów, o które A. J. został w sprawie oskarżony.

Przeciwko uchyleniu wyroku jedynie w części dotyczącej skazania A. J. za przestępstwo z art. 310 § 3 kk przemawiają także praktyczne konsekwencje takiego rozstrzygnięcia. Kara łączna ulegałaby bowiem wówczas rozwiązaniu, zaś uwagi na to, że oskarżony został skazany jednym wyrokiem, brak byłoby podstaw do orzeczenia wyroku łącznego aż do czasu ewentualnego wydania wyroku skazującego za zarzucone oskarżonemu przestępstwo z art. 310 kk. Wykonaniu podlegałyby zatem orzeczone jako bezwzględne kary pozbawienia wolności orzeczone za przestępstwa wymienione w pkt I i II aktu oskarżenia. Warunkowe zawieszenie dotyczy bowiem nie tychże kar jednostkowych ale wymierzonej oskarżonemu kary łącznej.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy w O. zasiądzie w składzie przewidzianym w art. 28 § 3 kpk, co nie wyklucza przyjęcia, że czyn zarzucany oskarżonemu w pkt III aktu oskarżenia wyczerpuje znamiona występku z art. 310 § 3 kk.